

Borst vooruit van Pia Naber

Recensie geschreven door Hilde Poodt

In **Borst vooruit** beschrijft Pia Naber, een jonge moeder met een druk gezin, met veel humor en op eigenzinnige wijze de nieuwe wereld die ze binnentreedt als ze te horen krijgt dat ze borstkanker heeft. Voor sommigen is Pia wellicht al bekend vanuit 'Dwarskijkers', een platform waarin organisatie-adviseurs en performers door middel van cabaret (moeilijke) thema's bespreekbaar proberen te maken. Dit is ook precies wat er in dit boekje gebeurt. Met veel humor, zelfreflectie en met kritische ondertoon vertelt ze over haar eigen ervaringen als patient, over de impact van de diagnose en over haar worsteling met thema's als shared decision making en het gebruik van protocollen in het ziekenhuis.

Het verhaal wordt verteld in de vorm van een soort dagboek, in chronologische volgorde vanaf het moment dat ze ontdekt dat ze borstkanker heeft en het eerste jaar dat daarop volgt met intensieve behandelingen. Een belangrijk thema in het boek is het incasservermogen dat je als patient nodig hebt om dit hele traject te doorlopen, zeker als je zoals Pia graag zelf de touwtjes in handen wilt houden. Op beeldende wijze vertelt ze over alle eigenaardige en confronterende momenten die ze tegenkomt: over de soms moeizame en verwarrende communicatie met artsen, over de stress en spanning rondom onderzoeken en uitslagen en over de continue twijfel of je wel de juiste keuzes en beslissingen maakt. 'Borst vooruit' is daarbij de slogan waarmee ze zichzelf moed inspreekt, elke keer als ze weer een volgende nieuwe en onbekende stap moet zetten.

Maar ze vertelt ook over alle mooie dingen die op haar pad komen, zoals de liefde en steun vanuit haar omgeving, over bijzondere ontmoetingen en gesprekken met bevlogen en betrokken hulpverleners en over de levenslessen die ze zelf opdoet in dit traject. En dit alles steeds omvat met een flinke dosis humor. Door de bijzondere manier waarop het boekje is vormgegeven, de vele woordspelingen en de verschillende stijlvormen die ze hanteert, zoals checklistjes en F.A.Q's weet ze dit soort thema's heel treffend neer te zetten. Heel erg mooi ook zijn de intermezzo's tussendoor, geschreven door haar partner waarin je vanuit zijn perspectief meegenomen wordt in hoe het met Pia gaat, maar ook hoe hij zelf deze hele periode beleeft.

Wat mij heeft geraakt in dit boekje is dat heel scherp en treffend wordt neergezet welke worstelingen je als patient tegenkomt in dat eerste intensieve jaar, in het contact met je omgeving, maar vooral ook in het contact met jezelf. Je wordt meegetrokken in haar verhaal en veel onderwerpen zijn heel herkenbaar. Tegelijkertijd worden deze worstelingen heel licht gemaakt waardoor je ze kunt relativëren en er ook zelf de humor van in kunt zien. Ik zou dit boekje dan ook zeker aan willen raden aan iedereen die dit eerste moeilijke jaar eens van een andere kant wil bekijken.

Om dit boekje echt op waarde te schatten is het denk ik wel belangrijk is dat je zelf (al) enige afstand hebt kunnen nemen van je eigen ziekteproces. Als je pas net te horen hebt gekregen dat je borstkanker hebt en nog volop in de overlevingsmodus staat, dan kan ik mij voorstellen dat je nog niet zo open staat voor de humor en nuanceringen in dit boekje. Behalve wanneer humor en relativering een belangrijke copingstrategie voor je zijn, dan is dit boekje een absolute aanrader.